

SINTERKLAAS

in het Wilde Westen

en andere verrassende verhalen

(in de stijl)

van wereldberoemde schrijvers

verzameld door

het Genootschap van Oude Vertellers

Inhoud

- Het Geheim van Sinterklaas en Slimme Kees (**Kieviet**) 9
- Een Onvergetelijke Sinterklaasavond (**Van Marxveldt**) 16
- Sinterklaas en de Schaduw van Rechtvaardigheid (**Multatuli**) 22
- Een Sinterklaasavond in Den Haag (**Couperus**) 29
- Een Avond vol Barmhartigheid (**Bosboom-Toussaint**) 36
- Een Onverwachte Gunst van Sinterklaas (**Oost**) 43
- De Droom van Sinterklaas (**Van Eeden**) 50
- Sinterklaas op de School van Meester Jansen (**Thijssen**) 56
- De Deugd van Kleine Jan op Sinterklaasavond (**Van Alphen**) 63
- De Laatste Bezoeker van Sinterklaas (**Slauerhoff**) 69
- Sinterklaas in het Wilde Westen (**May**) 75
- Het Geheim van de Spaanse Edelman (**Dumas**) 82
- Het Verloren Cadeau van Sinterklaas (**Dickens**) 90
- De Duisternis van Sinterklaasnacht (**Poe**) 97
- Een Sinterklaasavond bij de Familie Van Dalen (**Austen**) 97
- De Legende van de Eenzame Herder (**Lagerlöf**) 114
- De Onverwachte Gast (**Van Lennep**) 121
- De Goede Man en de Sinterklaasnacht (**Tolstoi**) 128

Voorwoord

Beste lezer,

In uw handen houdt u een bijzondere bundel verhalen, een werk dat ontsproten is aan de pen van Het Genootschap van Oude Vertellers. Dit genootschap, dat zijn oorsprong kent in de schaduwen van de tijd en waarvan de samenstelling altijd in beweging is, heeft een nobele missie: het levend houden van de literaire geest van onze grote schrijvers.

In een tijd waarin woorden vervliegen en tradities soms lijken te verbleken, neemt dit genootschap op zich om de essentie van het literaire verleden te bewaken en door te geven. Dat doen zij niet door eenvoudigweg te herhalen wat al geschreven is, maar door de unieke stemmen van onze literaire grootheden te laten weerklinken in nieuwe, originele vertellingen.

Voor deze bundel is gekozen voor een thema dat diep geworteld is in de Nederlandse volkscultuur: Sinterklaas. Het feest dat generaties lang kinderen in verrukking heeft gebracht, vormt het decor voor verhalen die niet alleen feestelijk van aard zijn, maar ook bezielde worden door de stijl, de stem en het karakter van grote schrijvers die de letteren hebben vormgegeven. Elk verhaal draagt de handtekening van een vergeten meester, in een subtiele echo die via Het Genootschap

van Oude Vertellers opnieuw aan de oppervlakte wordt gebracht.

Of het nu de melancholie van Multatuli is, de verfijnde psychologische inzichten van Louis Couperus, of de jeugdige speelsheid van Cissy van Marxveldt — in deze verhalen komen hun stemmen opnieuw tot leven, met dezelfde kracht en passie die hun werk ooit onsterfelijk maakte. Het Genootschap is ervan overtuigd dat, door het in ere houden van deze grootheden, we hun nalatenschap niet alleen beschermen, maar ook nieuw licht laten schijnen op de verhalen die ons vormen.

Zo zijn de woorden van onze voorvaderen niet vergeten, maar zijn ze verweven met het heden, levendig gehouden in elk woord en elke zin. Elk verhaal in deze bundel is een eerbetoon aan de grootheden die ons de rijkdom van hun taal en verbeelding schonken.

Met een diep respect voor hen die ons zijn voorgegaan, en een vurige wens om hun literaire geest levend te houden, nodigen wij u uit om mee te reizen door deze verhalen, geschreven in de schaduw van grote meesters. Laat u meevoeren naar verre werelden, diepe emoties en mysterieuze vertellingen, en ontdek hoe Het Genootschap van Oude Vertellers de magie van de literatuur levend houdt.

Met hartelijke groet,

Het Genootschap van Oude Vertellers

Het geheim van Sinterklaas en de Slimme Kees

(naar C. Joh. Kieviet)

Het was een koude decemberavond in het kleine dorp Klompenburg. De straten waren stil, de ruiten bedekt met een dun laagje ijs en de lucht rook naar sneeuw. Maar binnen, in de huizen, was het een en al bedrijvigheid. De kinderen waren vol spanning, want het was bijna 5 december: de avond waarop Sinterklaas met zijn Pieten zou komen.

In het kleine huisje van de familie Jansen zat Kees, een jongen van een jaar of elf, bij het raam. Kees was niet zomaar een jongen. Nee, hij was de slimste jongen van heel Klompenburg, dat wisten de mensen in het dorp allemaal. Wat Kees echter niet wist, was dat zijn slimheid hem dit jaar een heel bijzondere Sinterklaasavond zou bezorgen.

‘Kees,’ zei zijn moeder terwijl ze de laatste pepernoten in een kom gooide, ‘ga je niet naar bed? Straks komt Sinterklaas, en je weet dat hij alleen cadeautjes brengt als de kinderen slapen.’

Maar Kees schudde vastberaden zijn hoofd. ‘Ik ga niet slapen, moeder. Ik heb een plan. Dit jaar wil ik weten

hoe Sinterklaas écht werkt. Iedereen zegt dat hij door de schoorsteen komt, maar dat kan toch niet waar zijn? Onze schoorsteen is veel te smal. En bovendien, hoe kan hij in één nacht naar zoveel huizen komen?’

Zijn moeder lachte en aaide hem over zijn hoofd. ‘Ach Kees, je hebt altijd zulke slimme vragen. Maar Sinterklaas is een mysterie, dat moet je gewoon geloven.’

Maar Kees had besloten. Hij zou deze avond niet zomaar aan zich voorbij laten gaan. Terwijl zijn moeder de tafel afruimde, sloop hij naar boven, pakte zijn wollen deken en ging met zijn spulletjes terug naar beneden. Hij ging onder het raam zitten, waar hij goed zicht had op de straat. Hij zou wachten, hoe lang het ook duurde, totdat hij Sinterklaas zou zien.

De uren kropen voorbij. Het werd stiller en stiller in het dorp, en de maan scheen helder op de met rijp bedekte daken. Kees hield zijn ogen open, maar de slaap begon hem parten te spelen. Net toen hij dacht dat hij het niet langer vol zou houden, hoorde hij iets vreemds. Een zacht geritsel, gevolgd door het geluid van een paard. Kees spitste zijn oren en gluurde door het raam. En daar, in de verte, zag hij een donkere gestalte op een groot wit paard.

‘Dat moet Sinterklaas zijn!’ fluisterde Kees opgewonden tegen zichzelf. Zonder verder na te denken, trok

hij zijn schoenen aan en rende naar buiten. Hij moest dit met eigen ogen zien!

Op de stille dorpsstraat sloop Kees achter de huizen langs, altijd met één oog op de rijdende figuur. Sinterklaas reed traag, alsof hij de huizen aan het bestuderen was. Op een gegeven moment stapte hij van zijn paard en verdween achter een schutting. Kees versnelde zijn passen en gluurde om het hoekje.

Wat hij toen zag, verbaasde hem. Sinterklaas stond niet voor een schoorsteen of deur, maar voor een klein deurtje in de grond. Hij bukte zich, tikte op het deurtje, en – alsof het vanzelf openging – verdween hij naar binnen.

Kees wreef zijn ogen uit. Was dit een droom? Hij rende naar het deurtje en besepte dat hij het niet had verzonnen. Het deurtje was echt, al leek het op een van die luiken die je soms zag bij de huizen van rijke mensen, waar ze de kolen in bewaarden. Maar waarom ging Sinterklaas door zo'n deurtje?

Zonder verder na te denken kroop Kees door het deurtje naar binnen. Hij kwam terecht in een smalle gang die verlicht werd door flakkerende kaarsen aan de muur. De gang kronkelde verder, en Kees volgde, totdat hij in een grote, hoge ruimte kwam. Wat hij daar zag, deed zijn mond openvallen.

Midden in de ruimte stond Sinterklaas, omringd door een stelletje Pieten die bezig waren met... machines! Overall stonden vreemde apparaten die zoemden en piepten. Sommige schoven cadeautjes in schoenen die op een lopende band stonden, andere vulden zakken met pepernoten. En boven alles uit hing een groot bord: **‘Centrale Werkplaats van Sinterklaas’**.

Kees kon zijn ogen niet geloven. Dit was dus het geheim van Sinterklaas! Hij gebruikte machines om de cadeautjes te bezorgen. Geen schoorstenen, geen magische vliegende pieten, maar techniek!

Plots voelde Kees een hand op zijn schouder. Hij draaide zich om en keek recht in het vriendelijke gezicht van Sinterklaas. ‘Zo, zo,’ zei de goedheiligman met een twinkeling in zijn ogen. ‘Wie hebben we hier? Een nieuwsgierige jongen, zo te zien.’

Kees stamelde, niet in staat een woord uit te brengen. Maar Sinterklaas lachte. ‘Geen zorgen, Kees. Ik weet dat je slim bent. Ik heb je al langer in de gaten. Maar nu je hier bent, moet ik je wel vragen: kun je dit geheim bewaren?’

Kees knikte snel. ‘Ja, ja, Sinterklaas! Maar... maar hoe doet u dit allemaal? Ik dacht dat u met Pieten door de schoorsteen kwam?’

Sinterklaas glimlachte. ‘Ach, mijn jongen, de tijden zijn veranderd. Vroeger klommen we inderdaad door de

schoorstenen, maar toen de huizen groter werden en de wereld veranderde, moesten wij ook wat veranderen. Deze werkplaats helpt ons om alle kinderen in één nacht te bereiken. Zonder machines zou het onmogelijk zijn.’

Kees knikte langzaam. Het begon allemaal logisch te klinken. ‘Dus... het is niet helemaal magie?’

‘Een beetje magie en een beetje techniek,’ antwoordde Sinterklaas. ‘Dat is het geheim. Maar vertel me eens, Kees, waarom ben jij niet lekker thuis in bed, zoals alle andere kinderen?’

Kees keek naar zijn voeten. ‘Ik wilde weten hoe het echt zat,’ gaf hij toe. ‘Iedereen zegt dat u een mysterie bent, maar ik wilde het zelf zien.’

Sinterklaas knikte begrijpend. ‘Nieuwsgierigheid is een goede eigenschap, Kees. Maar soms is het beter om niet álles te weten. Het wonder van Sinterklaas leeft door in de verbeelding van de mensen. Begrijp je dat?’

Kees dacht na en begreep het. Hoewel hij het geheim nu kende, voelde hij niet de behoefte om het aan de hele wereld te vertellen. Sommige dingen waren mooier als ze een beetje geheim bleven.

‘Ik begrijp het, Sinterklaas,’ zei hij zachtjes.

‘Goed zo,’ zei Sinterklaas met een glimlach. ‘Nu, voordat ik je terugstuur naar je huis, wil ik je nog één ding laten zien.’

Hij leidde Kees naar een hoek van de werkplaats waar een grote tafel stond vol met speelgoed. ‘Dit,’ zei Sinterklaas, ‘is jouw werk. We hebben gemerkt dat je heel goed bent met je handen en met ideeën. Wil je misschien een handje helpen?’

Kees' ogen begonnen te glinsteren. Hij mocht Sinterklaas helpen? Hij knikte enthousiast. Samen met de Pieten begon hij aan het in elkaar zetten van een bijzonder stuk speelgoed – een houten trein met draaiende wielen en een fluit die echt geluid maakte. Kees was zo in de ban van het werk dat hij de tijd vergat.

Uiteindelijk tikte Sinterklaas hem op de schouder. ‘Het is tijd om terug naar huis te gaan, Kees. Maar je hebt goed werk verricht. Misschien kunnen we je volgend jaar weer gebruiken?’

Met een brede glimlach knikte Kees en volgde Sinterklaas terug door de gang. Toen hij het deurtje weer uitklim, draaide hij zich om. Maar het deurtje was verdwenen, alsof het nooit had bestaan. Verwonderd keek hij om zich heen, en toen hij terug naar huis liep, voelde hij een warme gloed vanbinnen. Dit was een Sinterklaasavond die hij nooit zou vergeten.

De volgende ochtend werd Kees wakker met het gevoel dat hij had gedroomd. Maar toen hij beneden kwam, stond er een prachtig ingepakte doos op tafel. En daarin? De houten trein die hij de vorige nacht zelf in elkaar had gezet.

Zijn moeder keek verbaasd. ‘Wat een prachtig cadeau, Kees. Dat moet Sinterklaas wel heel speciaal voor jou hebben gemaakt.’

Kees glimlachte geheimzinnig. ‘Ja, moeder,’ zei hij, ‘heel speciaal.’

En zo eindigde het avontuur van Kees, de slimste jongen van Klompenburg, die niet alleen het geheim van Sinterklaas ontdekte, maar ook leerde dat sommige mysteries beter onopgelost blijven.

Einde

Sinterklaas in het Wilde Westen

(naar Karl May)

Het was een koude, heldere avond in december, en de ondergaande zon wierp haar laatste goudrode stralen over de eindeloze vlaktes van het Wilde Westen. De kleine nederzetting aan de voet van de bergen, waar het ruige bestaan van cowboys, pioniers en avonturiers zich in de dagelijkse sleur voltrok, leek op die avond betoverd door een sfeer die hier niet thuishoorde. Een sfeer van verwachting en geheimzinnigheid. Het was de avond van Sinterklaas – een feest dat de meesten hier nooit eerder hadden gevierd, maar dat door een onverwachte gast naar het hart van het Wilde Westen werd gebracht.

Old Shatterhand, de beroemde held en vriend van Winnetou, zat voor het bescheiden huisje dat hij tijdelijk bewoonde, met zijn trouwe geweer naast zich. Hij was gewend aan het harde leven van de grensgebieden, aan de gevaren van bandieten en wilde dieren, maar vanavond voelde de lucht anders aan. Hij herinnerde zich vaag de verhalen van zijn kindertijd, toen hij in Duitsland woonde, over een oude man in een rode mantel die cadeautjes bracht aan brave kinderen. Maar dat lag ver achter hem, net als zoveel andere herinne-

ringen die waren vervaagd tijdens zijn reizen door de ongerepte wildernis.

‘Shatterhand, wat zit je daar zo stil te staren?’ klonk de diepe, warme stem van Winnetou, die net terugkeerde van zijn verkenningstocht door de bossen. De trotse Apache-krijger liep rustig naar hem toe en ging naast hem zitten, zijn ogen op de horizon gericht. ‘De lucht is rustig, maar in jouw hart lijkt een storm te woeden. Wat houdt je bezig?’

Old Shatterhand glimlachte zwak. ‘Ach, Winnetou,’ zei hij, ‘het is een herinnering uit mijn jeugd. Een feest dat we in mijn geboorteland vieren, Sinterklaas genaamd. Een oude man die op de avond van 5 december cadeautjes brengt aan kinderen die het afgelopen jaar braaf zijn geweest. Het is vreemd om aan zoiets te denken, hier, in dit ongerepte land.’

Winnetou keek hem aan, zijn gezicht ernstig maar vol begrip. ‘Zelfs de grootste krijger heeft momenten waarop hij terugdenkt aan zijn kindertijd. Maar hier, in deze wildernis, brengen wij geen eer aan zulke oude tradities. Of toch... misschien vanavond?’

Voordat Old Shatterhand kon antwoorden, klonk er in de verte het geluid van hoeven die de aarde deden dreunen. Ze draaiden zich om en zagen een kleine groep ruiters naderen. Het waren geen vijanden – dat konden ze meteen zien – maar vreemdelingen, man-

nen gehuld in zware mantels tegen de kou, met grote hoeden op hun hoofden. Voorop reed een man die opvallend lang en statig leek, met een brede rode mantel die vreemd afstak tegen het desolate landschap.

‘Wat in hemelsnaam...’ mompelde Old Shatterhand, terwijl hij opstond en zijn hand op zijn revolver legde, klaar om elk gevaar af te weren. Maar Winnetou legde kalm zijn hand op zijn schouder. ‘Wacht, vriend. Dit is geen dreiging.’

De ruiters hielden stil voor het huisje, en de man in de rode mantel stapte langzaam van zijn paard. Hij had een lange, witte baard en ogen die leken te twinkelen met een diep geheimzinnige wijsheid. Old Shatterhand voelde een vreemde golf van herkenning, alsof de oude verhalen van zijn jeugd tot leven kwamen in dit bizarre moment.

De man knikte vriendelijk naar Shatterhand en Winnetou. ‘Goedenavond,’ zei hij met een stem die diep en vol van klank was. ‘Ik ben hier op een lange reis, en het lijkt erop dat ik mijn weg heb gevonden naar deze nederzetting, ver weg van de bewoonde wereld. Mijn naam is Sint Nikolaas.’

Shatterhands ogen werden groot van verbazing. Dit kon geen toeval zijn. ‘Sinterklaas?’ vroeg hij, nog steeds wantrouwend, maar ook verwonderd. ‘Wat doet u hier,

in het Wilde Westen? Dit is geen plaats voor cadeautjes en kinderen.’

De oude man lachte zachtjes. ‘Zelfs in de verste uithoeken van de wereld verdient iedereen een beetje hoop en vreugde, nietwaar? De kerstman en ik delen de wereld, maar deze nacht is de mijne. En ook hier, in deze barre wildernis, zijn er mensen die hoop nodig hebben.’

Winnetou bleef stil, maar hij observeerde de oude man met dezelfde aandacht die hij gebruikte om vijanden en vrienden van elkaar te onderscheiden. Hij voelde geen dreiging van deze vreemde verschijning, maar er was iets mysterieus aan hem. ‘Wat wilt u van ons, Nikolaas?’ vroeg Winnetou uiteindelijk.

Sinterklaas keek naar de hemel, waar de eerste sterren verschenen. ‘Er is een stadje verderop, genaamd Lone Pine. Daar wonen families die in armoede en angst leven, geteisterd door bandieten en hebzuchtige goudzoekers. Hun kinderen hebben de hoop verloren dat er iets goeds in de wereld bestaat. Ik wil hen een geschenk brengen, maar ik heb jullie hulp nodig.’

Old Shatterhand voelde het vertrouwde gevoel van rechtvaardigheid opborrelen. Hij wist hoe hard het leven in het Wilde Westen kon zijn, hoe gemakkelijk onschuldige mensen onder de voet werden gelopen door de wetten van geweld en hebzucht. Hij keek naar